

ALEX
DAHL

KEĎ ZMIZLA

Od autorky bestselleru Chlapec pri dverách

ALEX DAHL

KAM ZMIZLA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Pokorná
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Alex Dahl: After She'd Gone, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Head of Zeus, Ltd, part of Bloomsbury Publishing Plc, London 2022, preložila Lenka Cinková.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © Alex Dahl 2022

All rights reserved

Translation © Lenka Cinková 2023

Cover Design © Barbara Baloghová 2023

Cover Photo © Magdalena Russocka / Trevillion Images

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2536-2

*Najnezlomnejším ženám, aké poznám –
Marianne, Fevziye, Emmanuelle,
Silje Birgitte a Anastasii*

PRVÁ ČASŤ

I

Adrian

KÝM ZAZVONÍ A DETI SA ROZBEHNÚ k jasne rozsvietenej budove, skrýva sa medzi stromami na okraji školského dvora. Pozná ich dobre, ich kmene vie odlíšiť aj po hmate. Najradšej má trojicu vysokých borovic na samom konci školského pozemku; ich nízke husté konáre sa končekmi dotýkajú, a keď pomedzi ne prechádza, víta ho príjemný tichý priestor. Trpezlivo vyčkáva, a keď za posuvnými dverami zmizne posledné dieťa, vykĺzne z úkrytu a rozbehne sa cez prázdne ihrisko. Zvyčajne si sadne na svoje miesto práve vo chvíli, keď učiteľka vojde do triedy a zavrie za sebou dvere. Sedí v prvej lavici pri okne, padlo rozhodnutie, že to tak bude najlepšie. Páči sa mu tam, lebo môže pozorovať, ako sa čierna zimná obloha mení na hmlistú sivú, a takmer nehybné svetlá áut, ktoré sa plazia k diaľnici.

Niekedy, keď sú letové trasy presmerované ponad mesto, vidí lietadlá tesne po štarte z letiska Torp a učiteľkin monotónny hlas na chvíľu pohltí hukot motorov. Občas sleduje stúpajúce lietadlo a v duchu sa premiestni do jeho kabíny, namiesto z okna triedy hľadá na školu zhora, z plastového okna lietadla. Vie, kam letia jednotlivé lietadlá, letový poriadok letiska Torp už dávno pozná naspamäť, takže často vyzerá

z okna, ešte než sa lietadlo objaví – čaká na City Hopper spoločnosti KLM, ktorý odlieta do Amsterdamu o 8.20, alebo na Fokker X spoločnosti Widerøe, ktorý štartuje do Bergenu o 9.05. Z miesta pri okne vidí škaredú veľkú budovu školy vklinenú medzi továrne na výrobu farieb pri vode a zhluk stromov na okraji školského ihriska. Pri pohľade z výšky zbadá dokonca aj chlapca, ako sa ukrýva medzi stromami a čaká, kým sa skončí čas na hranie.

Učiteľka vie, že potrebuje tieto chvíle, keď hľadá z okna a stráca sa vo vlastných myšlienkach, a tak nič nepovie, pokračuje vo výklade a nechá ho na pokoji. Ostatné deti ho občas podpichujú alebo napodobňujú zvuk lietadla, keď ho vidia pozerateľ z okna. Jeden chlapec, Steffen, mu pravidelne hádže do hlavy zrolované papieriky, no Adrian na to zásadne nereaguje a nikdy sa neotočí. Mama vravieva, že tí, čo druhých šikanujú, sú v skutočnosti slabosi a za svoje obete si vyberajú práve ľudí, o ktorých vedia, že sú lepší alebo silnejší ako oni, no Adrian jej neverí. Znie to ako reči, ktoré dospelí hovoria deťom, keď ich chcú utešiť.

Učiteľka rozpráva o rozličných druhoch obilnín a o tom, ako sa pestujú. Na tabuľu kreslí jednoduché náčrty rastlín: pšenica, jačmeň, raž, kukurica. Adrian ju pozorne počúva a prekresľuje si obrázky do zošita, no dnes sa necíti dobre a ruka s ceruzkou sa mu pri kreslení trasie. Je streda. Po pokojnom víkende strávenom s mamou si v prvé dni v týždni vždy ťažko privyká na školu. Včera spolu piekli jeho obľúbené škoricové slimáky, ich lahodná vôňa sa v kuchyni vznášala ešte aj dnes ráno, keď sedel za kuchynským stolom, prežíval raňajky a hrozil sa chvíle, keď bude treba ísť do školy. Pozoroval, ako sa slimačím tempom posúva

veľká ručička na nástenných hodinách. Keď sa dotkla päťky, bol čas vyraziť. Mama už odišla a jeho čakala dvadsaťminútová chôdza v tme a treskúcej zime. To mu až tak neprekážalo, viac ho obťažovala skutočnosť, že na jej konci sa ocitne v škole.

„Viete, ako funguje kríženie obilnín?“ pýta sa pani učiteľka Marie. Adrian ju má rád. Je k nemu milá a zo všetkých síl sa snaží, aby sa cítil príjemne. Na začiatku roka si ho po jednom mimoriadne zlom dni vzala bokom a vľúdne mu povedala: *Vieš, Adrian, je dobré, keď je niekto ako ty.* Chce zdvihnúť ruku a odpovedať, lebo vie, ako funguje kríženie obilnín, no uvedomuje si, že to nepôjde. Nenájde slová. Jeho hlas ich jednoducho neprinesie. Cíti, že Marie naňho pozerá, vie, že by vedel odpovedať na jej otázku, možno ako jediný z triedy, no vyhýba sa jej pohľadu. Pre Adriana je ťažké, ba niekedy až nemožné pozrieť niekomu do očí. Je to preňho príliš intenzívny zážitok – má pocit, ako by sa popálil. Niekedy sa dokáže pozrieť do očí mame, má ich rovnaké ako on, takže sa mu zdá, že hľadá do zrkadla, no aj na to musí nazbierať odvahu a duševne sa pripraviť na okamih, keď sa im naplno stretnú pohľady.

Zazvoní a Adrianovo vnútro zaplaví strach. Len čo si po dlhej chôdzi potme a tichých chvíľach medzi stromami trochu privykol na vyhriatu a vysvietenú budovu, prišiel čas na prvú prestávku. Deti vyskočia z lavíc a vyhrnú sa z triedy. Adrian pomaly vstane a šuchce sa k dverám. Čo ako nechce ísť von a riskovať, že sa ocitne sám s inými chlapcami, nezniesol by Marin súcit, keby ostal sedieť v lavici. Ak bude mať šťastie, možno sa mu podarí vykĺznuť menej používaným bočným východom, bližšie k opačnému koncu

ihriska a k stromom. Zabočí za roh, vyhne sa pohľadom ostatných detí, oči pevne upiera na podlahu pokrytú linoleom a potom na obdĺžnikové okno vsadené vo dverách na konci chodby. Práve minulo pol desiatej a vonku je krásne tmavomodré svetlo, takže Adrian má pocit, akoby hľadel do vody z okien potopenej lode.

„Hej, ty!“ ozve sa neďaleko jeho ucha. Adrian stuhne s rukou na kľučke.

„Nepočuje ťa,“ povie iný hlas, chladný a krutý – Steffen. „Je hluchý, zabudol si?“ Adrian sa pohne, z celej sily vrazí do dverí, chce vybehnúť do chladného modrého vzduchu, uniknúť im, no čias ruka ho schmatne za vlasy na zátylku a prudko ho stiahne naspäť. Veľmi to bolí, Adrian sa zadychčaný zosype na zem. Znehybnie a sústredí sa, aby zastavil slzy, čo mu zastierajú zrak.

„Nie je hluchý,“ oponuje prvý hlas. Patrí robustnému a natvrdnutému chlapcovi menom Josef, Steffenovej pravej ruke. Adrian ho spoznal podľa topánok. „Je len nemý.“ Ošúchaná čierna teniska stojaca neďaleko Adrianovej tváre sa zrazu preberie k životu a svižne ho kopne do pleca. Adrian sa zdvihne do sedu a pokúša sa zorientovať. Keby sa mu tak podarilo dostať k dverám...

„Zasratý čudák,“ zasmee sa Steffen. Schmatne ho za kapučňu na vetrovke a vytiahne ho na nohy. Kolená sa mu trasú, má pocit, že keď Steffen povolí zovretie, znova sa zrúti na zem. „Vieš si predstaviť, že by si bol divný ako tento trtko?“ Chlapci sa zasmejú. „Udri ho,“ prikáže Steffen. Josef poslúchne, silno vrazí Adrianovi päšťou do žalúdka.

„Ak mu povieš, aby prestal, prestane,“ povie Steffen.

„Presne tak,“ pridá sa Josef. „Stačí, ak povieš prestaň.“ Adrian pritlačí jazyk na zuby, pery má tuho stisnuté. Musí len nájsť to slovo, jediné slovo, *prestaň*. No nedokáže to. Josef ho znova udrie, tentoraz do tváre, tak silno, že stratí rovnováhu a pri páde narazí lícom o okennú rímsu. Obaja sa zasmejú.

„Prečo mu nepovieš, aby prestal?“ posmieva sa Steffen a širokou červenou tvárou sa priblíži tesne k Adrianovi. Z jeho kyslého dychu sa mu zdvihne žalúdok. „Pozri sa na mňa. Hovorím ti, pozri sa na mňa!“

„Hej, prestaňte! Nechajte ho!“ zakričí ktosi z druhého konca chodby. Steffenovo zovretie okamžite povolí. Chlapci vyrazia z dverí, tie sa kývajú v pántoch a do budovy vnikne studený vzduch. Adrian opäť spadne na zem, ale znova ho niekto zdvihne, tentoraz veľmi jemne. „Och, Adrian,“ vzdychne Marie a končekom prsta sa mu dotkne oškretej pokožky na líci. „Tak veľmi ma to mrzí.“

Jeho mame sa nevedia dovoliť, a tak keď mu školská zdravotná sestra vydezinfikuje ranu na líci a prelepí mu ju leukoplastom, dovolia mu, aby po zvyšok dopoludnia ostal sedieť v kabinete a riešil príklady v učebnici fyziky. Steffena a Josefa pošlú domov, nie prvýkrát. Počas obednej prestávky sa skúsi naobedovať, no príde mu zle od žalúdka a musí si ísť ľahnúť na ošetrovňu. Jeho mame sa stále nedovolali.

Asi na chvíľu zaspal, lebo keď sa preberie, niekto sedí vedľa neho na pohovke. Je to Marie.

„Odveziem ťa domov, dobre?“ povie potichu a vezme mu ruku do svojej teplej dlane.

V aute Adrian hľadá von oknom. Je krátko po dru-

hej, ale denné svetlo sa už zmenilo na fialové šero. Marie mlčí, no Adrian cíti, že naňho občas vrhne letmý pohľad. Vie, kde ho má vysadiť, i to, že cesta nevedie až k jeho domu – už ho viezla aj predtým. Zastane na odpočívadle pod skalným previsom, na ktorom práve stavajú nové radové domy. Adrian sa občas vyberie do školy dlhšou cestou hore kopcom a popri stavenisku, kráča mimo chodníka tesne popri previse a pozerá na záliv, ktorý sa rozprestiera hlboko pod ním. Neraz si predstavoval, aké by to bolo, keby sa pošmykol, zrútil by sa z útesu a jeho dolámané telo by ako neusporiadaná kôпка dopadlo presne na odpočívadlo, kde teraz Marie zastavila auto. Takmer sa vidí na asfalte pred vozidlom, nehybný a mŕtvy.

„Maj sa, Adrian,“ rozlúči sa s ním Marie. „Povedz, prosím ťa, mamičke, nech mi zavolá alebo nech sa u mňa zastaví, dobre?“ Adrian prikývne a sleduje, ako sa Marino auto opäť pohne a splynie s prúdom vozidiel v smere do mesta. Vykročí na strmý chodník vedúci od hlavnej cesty k ich domu. Ten stojí vysoko nad západnou časťou mesta na vrchole kopca v susedstve toho, na ktorom stavajú nové domy. Mama mu prezradila, že stavebná firma chce kúpiť aj ich dom, zbúrať ho a postaviť namiesto neho moderné byty, ale ona ho nikdy nepredá. Má ho rada z rovnakého dôvodu ako Adrian – že stojí celkom osamote, z jednej strany ho pred pohľadmi ľudí chráni hustý rad stromov a z druhej masívny skalnatý útes. Pod ním sa nachádza úzka pláž, kam sa nedá dostať autom. Kedysi slúžil ako letná chata, jeho majitelia prichádzali na malej loďke, ktorú zakotvili dolu na pláži, a k domu stúpali po nebezpečnej úzkej cestičke. Stav-

ba novej cesty dom výrazne priblížila k mestu, no záverečný úsek stále treba prejsť peši, hore a dolu, popri pláži a cez poslednú strmú húštinu.

Doma za sebou Adrian zavrie dvere a rozplače sa, vypustí všetko, čo držal vo svojom vnútri. Malým domom sa ozýva jeho kvílenie, znie ako vietor v komíne. Bezcieľne kráča sem a tam, snaží sa rozptýliť pocity, ktoré nevie vyjadriť slovami, a pri chôdzi zhadzuje predmety. Oblečenie z vešiakov, svoju zarámovanú fotografiu z čias, keď bol ešte veľmi malý, noviny zo stola, knihy z polic, všetko letí hlava-nehlava na zem. Sklenený rám sa roztriešti, jeho rinčanie privedie Adriana k sebe a prinúti ho zastať. Prestane plakať a rozhliadne sa po neporiadku, ktorý narobil. Pomaly sa vráti, cestou pozdvíha všetko, čo porozhadzoval, každý predmet starostlivo odloží na miesto. Pozametá sklenené črepy z rámu, fotografiu zasunie medzi stránky encyklopédie na poličke s knihami a dúfa, že mama si hneď nevšimne, že tam nie je.

Vyčerpaný podíde k lavici pod kuchynským oknom. Dlhو tam sedí, hľadá na mesto a premkýna ho zvláštny pocit, že hoci svet je tam vonku, on doň v skutočnosti nepatrí. Vidí autá stojace v rade na trajekt do Švédska, drobné bodky ľudí, ako sa vracajú z práce, v diaľke opäť vzlietne lietadlo, zamieri na východ a zmizne medzi priesvitnými nízkymi oblakmi – je to let spoločnosti Ryanair o 15.10, smeruje na londýnske letisko Stansted. Zdá sa, že všetci ľudia za oknom niekam idú, stretávajú sa s rodinou a priateľmi, niečo robia. Adrian nikam nechodí, ešte nikdy nepotreboval lietadlom. Nemá rodinu, iba mamu. Deti v škole sú celkom iné ako on, dokonca aj tie milšie. Cíti sa ako iný živočíšny druh, akýsi zvláštny vtáčik, ktorý by

mal lietieť po oblohe alebo sedieť na strome s ďalšími zvláštnymi vtáčikmi, no nikdy nestretol nikoho, kto by sa mu podobal.

Slnko zapadlo za kopce na opačnej strane vnútorného prístavu, obloha nadobudla smutnú indigovú farbu. Adrian čaká a čaká, cíti sa prázdny, nedokáže sa prinútiť, aby vstal z lavice a niečo urobil ako zvyčajne. Tesne po štvrtej, keď už je vonku taká tma, že ledva odlíši svetlá domov roztrúsených po kopcoch v okolí Sandefjordu od maličkých hviezd na oblohe, v zámke zaštrkoce mamin kľúč. Čaká, kým si v predsieni položí na zem kabelku, vyzuje si topánky a vojde do kuchyne spojenej s obývačkou, kde ho objaví. Keď si všimne ranu na jeho líci a nešťastný výraz, zachmúri sa, pribehne k nemu a vezme mu tvár do dlaní.

„Kto ti to urobil?“ zašepká. Adrian na ňu nechce pozrieť, no mama mu zakloní hlavu, takže napokon nemá na výber. „Zlatko, prosím ťa, povedz mi to.“ Chlapec pokrúti hlavou.

„Poďme si dať burger a pozrieť sa na Boeingy,“ navrhne mama. Vie, že to jediné mu môže zlepšiť náladu.

Pomaly kráčajú po zľadovatenej cestičke, potom po drevenom chodníku, čo vedie z pláže, a hore skalnatým kopcom na hlavnú cestu. Autobus sa objaví o niekoľko hodín, zastane na odpočívadle, kde pred niekoľkými hodinami Marie vyložila Adriana, no hoci nehybne stáli len pár minút, ešte dlho sa chvejú od zimy. Mlčky sedia vedľa seba, až kým neprídu na letisko.

Vonku je mínus trinásť stupňov Celzia. Chytia sa za ruky a svižne vykročia k budove terminálu. V prileto-

vej hale je reštaurácia McDonald's, priestor na sedenie poskytuje výhľad na prístávaciu dráhu. Mama v samoobslužnom kiosku objedná jedlo a prinesie ho k Adrianovi, ktorý zo svojho miesta pozoruje blikajúce červené svetlo z letiskovej riadiacej veže. Pustí sa do čísburpera a hranolčekov, no oči ani na okamih neodtrhne od oblohy.

„Pozri,“ povie jasne a zreteľne. „Lietadlo z Amsterdamu prilieta s predstihom.“ Mama sleduje jeho prst, ktorý ukazuje na drobné pulzujúce svetielko nad zamrznutými lesnatými kopcami na severe. Pozorujú, ako sa blíži, zo sotva viditeľnej svetelnej bodky sa zmení na obratný bielo-modrý Fokker 70 a hladko dosadne na prístávaciu dráhu.

Nastane útlm premávky, ale Adrian neúnavne hľadí z okna a čaká. Mama ticho sedí, pohrúžená v myšlienkach. Na vzletovú dráhu prichádza Boeing 737 spoločnosti Wizz Air, jeho biely trup sa trblieta v žiare svetiel z opačného konca dráhy. Uchvátený a očarený Adrian sa ani nepohne, prsty mu zastali nad zvyškom hranolčekov, nevydá ani hláska. Lietadlo zvýši otáčky, z turbín sa valí horúci vzduch. Rozbehne sa k vyhriatej budove terminálu, kde sedia, zvláštne pomaly, akoby bolo príťažké a nedokázalo vzlietnuť, no len čo sa zdvihne nos, lietadlo sa ocitne vo svojom živle a z ťažkopádneho, k zemi pripútaného predmetu sa mení na krásneho nebeského hučiaceho dravého vtáka.

Mama vstane a naznačí Adrianovi, aby ju nasledoval. Pohladí ho po vlasoch, nasadí mu na hlavu flísovú čiapku a vyjdú von. Cestou sa nezhovárajú, dokonca ani na úseku od odpočívadla k domu, len rýchlo kráčajú ľadovou januárovou tmou a držia sa za ru-

ky v rukaviciach. Neskôr, keď Adrian leží v posteli, mama si sadne vedľa neho.

„Možno onedlho odcestujeme preč,“ zašepká mu v ich tajnom jazyku a jemne mu pritom hladí obočie. Adrian na ňu pozrie, oči sa im na okamih stretnú, no dlhšie nevydrží a musí odvrátiť pohľad. Všimne si, že mama je zrazu akási iná, ale nevie, čo znamená výraz na jej tvári: strach, smútok – alebo oboje?

„Kam?“ opýta sa. Hlas mu v malej izbe znie cudzo a hlasno. Mama sa usmeje a pobožká ho na čelo. Na pokožke aj naďalej cíti dotyk jej pier.

„Neviem,“ odvetí. „No viem, že ťa ľúbim najviac na svete a vždy budem robiť všetko preto, aby si bol v bezpečí.“

2

Liv, o dva dni

AKO KAŽDÝ DEŇ, AJ DNES prichádzam pred ôsmou. Obloha je ešte čierna a posiatá drobnými bielymi hviezdami. Je pätnásť stupňov pod nulou, a keď chodím po malej kancelárii a pripravujem sa na pracovný deň, z úst mi vychádzajú obláčiky pary. Zapnem kúrenie, začnem pripravovať kávu, a kým zovrie voda v kanvici, hľadím z okna na zvlnené zasnežené polia, čo sa trblietajú v slabnúcom mesačnom svite. Vo vetrovke a so zatvoreným laptopom čakám, kým sa spustí kúrenie, chlipkám lahodnú horúcu kávu a za oknom pozorujem prvé známky brieždenia. Dlhو len sedím za stolom a dávam sa unášať myšlienkami, kým sa na obzore nad najvzdialenejšími poľami, na mieste, kde farma hraničí s hustým lesom, neobjavia sýtočervené zore. Po oblohe sa tiahnu indigové a červené pruhy, mesiac ustupuje a zapadá za líniu stromov v diaľke. Vynorí sa obrovské žeravé slnko, prinesie nadpozemské ružové arktické svetlo a zafarbí zasnežené polia odtieňmi ružovej a zlatej.

Mala by som sa pustiť do práce, mám toho veľa, no krása svitania ma očarila a dojala. Tí, čo ešte pohodlne spia v teplej posteli alebo sedia za stolom s mekej panoramatickým výhľadom, sa ním nepokochajú. Z tejto starej stodoly, prestavanej na garáže, sklady

a jediná kanceláriu – tú moju –, mám výhľad na polia, stromy a kúsok veľkého jazera, momentálne pokrytého hrubou vrstvou ľadu. Ľudí odtiaľto takmer nevidám, len občas nejakého odvážneho korčuliara na jazere, živú čiernu škvrnku, ktorá sa nenáhľivo pohybuje v širokých kruhoch ako mucha. Vidám aj lietadlá, ako pomaly klesajú k prístávacej dráhe letiska Torp, ktoré je veľmi blízko, no celkom ho zakrýva les. Keďže letisko vôbec nevidieť, pôsobí to ako scéna z katastrofického filmu – osobné lietadlo sa rúti do odľahlého lesa. Keď som sem prišla prvýkrát, zakaždým, keď sa na oblohe objavilo lietadlo a zakrátko zmizlo za stromami, takmer som sa pripravovala, že sa ozve náraz, z lesa vyšľahnú plamene a k oblohe začne stúpať hustý čierny dym. Vtedy som žila vo veľkom duševnom vypätí, strhávala som sa pri každom neznámom pohľade či zvuku, ustavične som bola v strehu a v žilách mi prúdil adrenalín. Dodnes to úplne neprešlo, no už som si zvykla na tento malý priestor, kde trávim väčšinu svojich dní, a cítim sa tu uvoľnene.

Zbožňujem tento výhľad a prekvapuje ma, ako liečivo na mňa pôsobí byť tak blízko prírody. Často si predstavujem, že som niekde inde – toto miesto mi pripomína mnohé iné miesta. Hrám sama so sebou hru, v ktorej nie som Liv Carlsenová na farme na okraji malého nórskeho mestečka, ale iná žena vo Švajčiarsku, v Kanade či na juhozápade Francúzska. Tá žena je mladšia ako ja, všetky dvere má otvorené, všetky príležitosti na ňu ešte len čakajú a môže mať budúcnosť, akú si predstaví. Na rozdiel odo mňa môže vstať od stola, vyjsť von do príšerne studeného vzduchu, v ktorom sa vznáša vôňa panenských lesov

a hlbokých tmavých jazier, a od základov zmeniť svoj život.

Keď sa z oblohy vytratia aj posledné stopy noci, otvorím si laptop a postupne zadám do systémov množstvo hesiel a deaktivátorov. Čakám, kým sa mi do schránok načítajú nové emaily, a vytiahnem dva telefóny, prilepené pod hornou zásuvkou písacieho stola. Uvarím si ďalšiu kávu. Prinútim sa počkať, kým sa vylúhuje, než pozriem na obrazovky. Nič. Nič je zvyčajne dobrá správa, no teraz na niečo čakám a s každým dňom, ktorý uplynie bez kontaktu, vo mne rastie nepokoj.

Skontrolujem trhy od Nikkei cez londýnsku burzu po Nasdaq – všetko vyzerá dobre. Napoludnie zjem dve varené vajcia a dva plátky šunky, čo som si pri-niesla z domu, potom si oblečiem bundu a vykročím k dverám. Kanceláriu v stodole počas dňa opúšťam len zriedka, všemožne sa snažím znížiť pravdepodobnosť, že narazím na Kaia, farmára, od ktorého si ju prenajímam. Podľa všetkého je to milý chlap, no čím menej sa stretávame, tým lepšie. Staré drevené dvere pri otváraní hlasno zavrzgajú, ale keď vyjdem na dvor, nikoho tam niet. Už dlho je extrémne chladno, takže zvieratá sú zavreté vnútri, a Kai s manželkou pravdepodobne niečo vybavujú – obe ich autá sú preč. Obídem zadnú časť stodoly a rezko kráčam popri poli k lesu. Nezobrala som si rukavice, a hoci vo vreckách zatínam a uvoľňujem prsty, ruky mi zakrátko zmeravejú od chladu. Otočím sa a pozriem na červenú stodolu s malými oknami s mriežkou a podobločnicami natretými nabiele. Predstavujem si, že sedím za stolom ako zvyčajne a z okna hľadím na ženu, ktorá sa rýchlym krokom približuje k lesu. Vzduch napl-

ní hlasné dunenie. Pozriem nahor tým smerom, odkiaľ prichádza. Modro-žlté lietadlo klesá k zemi, klapky má úplne vysunuté, krídla sa viditeľne trasú, po poliach sa ťahá jeho sivý tieň. Keby Adrian vedel, že každý deň chodím na toto miesto s jedinečným výhľadom na jeho milované lietadlá, prosil by ma, aby som ho sem vzala. Otočím sa k stodole a snažím sa predstaviť si svojho syna, ako sa na mňa díva z okna kancelárie pod odkvapom, no je pre mňa ťažké vytvoriť si v mysli tento obraz. Pre vlastnú bezpečnosť sem nikdy nepríde a nikdy sa nedozvie o tomto mieste ani o tom, čo tu robím.

Tvár ma od chladu štípe, pridám do kroku, až sa rozbehnem – kým sa vrátim do kancelárie, chcem stráviť pár chvíľ v lese. V týchto okamihoch, keď bežím tak rýchlo, ako na tvrdom zmrznutom snehu vládzem, a plytko vdychujem čistý ľadový vzduch, sa napriek všetkému cítim opäť mladá. Dobehnem k lesu a vkĺznem do jeho pokojného, posvätného ticha. Pripomína mi domov, a hoci sa pokúšam tie myšlienky potlačiť, nepodarí sa mi to. Z očí mi vytrysknú slzy, hrejivo mi stekajú po tvári a kvapkajú z brady. Nebránim im. Ako dieťa som trávila veľa času v lese, bolo to moje bezpečné miesto. Stále je. Sústredím sa na hlboké nádychy a výdychy a pocit pokoja, ktorý mám iba tu, medzi vysokými zasneženými borovicami. Adrian je rovnaký – cíti stromy tak ako ja. V lete si občas vytiahneme matrace na čistinku pri dome a spíme obklopení stromami. Končekmi prstov pohladím hrčovitý kmeň, dotknem sa potôčika zmrznutej miazgy. Strčím si do vrečka zopár šišíek, ktoré si chcem zobrať do kancelárie. Stískajúc v rukách šišky, vykĺznem z lesa a rozbehnem sa cez polia.

Na dvore opäť stojí farmárovo auto. Rýchlo sa prešmyknem do červenej stodoly oproti farmárovmu domu. V kancelárii zapnem varnú kanvicu a šúcham si ramená, aby som sa zahriala. Som oveľa pokojnejšia ako predtým. Práve keď si chcem naliať šálku mätového čaju, zrak mi náhodou padne na jeden z telefónov – výnimočne som ich nechala ležať na stole. Na displeji svieti nová správa z čísla, ktoré nemám uložené, ale ihneď ho spoznám.

Dostali Makovičku, píše sa v nej.

Sťažka klesnem na stoličku, prebehne mnou vlna adrenalínu. Okamžite znova vstanem, obzerám sa po nevelkej, skromne zariadenej kancelárii, ani čo by som hľadala radu, ako postupovať. *Dostali Makovičku*.

„Nie,“ zašepkám nahlas. *Prosím, nie. Nie teraz.*

Lalii sa darí v teplom podnebí, odpíšem a vypnem telefón.

Otvorím zásuvku, nájdem v nej ihlu, ktorú tam mám presne na tento účel, a zastrčím ju zboku do telefónu, staršieho modelu Samsung Galaxy. Otvorí sa zásuvka na SIM kartu. Vytiahnem ju, postrihám na čo najmenšie kúsky, opatrne ich zmetiem a nasypem do priehľadného plastového vrečka, aké sa používa na kozmetiku pri bezpečnostnej kontrole na letisku. Otvorím laptop a znova zadám do rôznych systémov množstvo hesiel. Nastavím núdzový prenos dát na vzdialené servery, ako som si to nacvičila, a sledujem, ako sa dúhové koliesko roztočí, keď sa systémy rozbehnú. Z tohto laptopu musí ísť všetko preč, a to hneď.

Kým počítač pracuje, sadnem si na zem. Musím sa sústrediť na to, aby som nepanikárila. *Nič sa nedeje*, upokojujem sa. V skutočnosti to nemusí nič zna-